

Arrest

nr. 95 268 van 16 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 30 augustus 2012 waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VALKENBORG, die *loco* advocaat R. CORTHOUTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 1991 dient verzoeker een asielaanvraag in waarbij hij verklaarde afkomstig te zijn van Tsjetsjenië.

Op 30 maart 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de asielaanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 maart 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (toenmalige) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 november 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij hem de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 20 720 van 18 december 2008 het beroep verwerpt.

Op 29 december 2010 verklaart verzoeker in een proces-verbaal dat hij in werkelijkheid een andere naam draagt en de Moldavische nationaliteit heeft. Hij legt een paspoort voor die de Moldavische identiteit bevestigt.

Op 30 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 september 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokken vreemdeling diende een asielaanvraag in op 04.11.1999. Hij verklaarde van Grozny afkomstig te zijn en zoon van een Russische vader en een Tsjetsjeense moeder. Na het overlijden van zijn ouders vertrok betrokkene met zijn broer en zus uit Grozny naar Klin waar hij zich registreerde. Hij werd opgeroepen voor zijn legerdienst, meldde zich niet aan, maar na een politiconrole werd hij toch naar de medische keuring gestuurd. Hij volgde militaire training en werd naar Grozny gestuurd als soldaat. Hij viel in handen van de rebellen en na twee maand werd hij door de Russen bevrijd. Ze dachten dat hij een deserteur was en werd opgesloten in een militaire gevangenis. Na een maand kon hij ontsnappen. Hij hoorde dat zijn zus, broer en schoonzus ook problemen hadden gekend en ze vluchtten samen. De asielaanvraag werd ontvankelijk gezet door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 30.03.00.

De betrokkene diende op 01.03.05 een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Hij beriep zich op zijn lange nog lopende asielprocedure, onmogelijkheid terugkeer naar Tsjetsjenië en de conflictsituatie aldaar. De regularisatie werd hem toegestaan op 22.05.2008 omwille van de lange asielprocedure.

Op 14.12.2010 ontvangt de Dvz een rapport van de lokale politiezone H. (pv met notitienummer ...van 29.09.2010) waarbij een pv van verhoor van de betrokkene is gevoegd (... van 29.09.2010). Hieruit blijkt dat de betrokkene tegenover de politie uit eigen beweging heeft toegegeven dat zijn werkelijke identiteit B., V. is geboren op 29.12.1977 en van Moldaafse nationaliteit. Hij zegt spijt te hebben van het gebruik van deze valse identiteit. Hij heeft op 29.11.2010 zijn Moldaafs paspoort (afgeleverd op 09.11.10) voorgelegd bij de bevolkingsdienst van Hasselt.

Uit dit paspoort blijkt inderdaad dat zijn verklaringen tegenover de politie correct zijn en hij bij zijn aankomst een valse identiteit en nationaliteit heeft aangenomen. Logischerwijs is zijn asielrelaas ook frauduleus evenals de verklaringen over zijn familiebanden (voornamelijk over zijn 'familieleden' die hem vergezelden). Was bij zijn asielaanvraag geweten dat hij van Moldavië was in plaats van Tsjetsjenië, dan zou zijn asielaanvraag nooit ontvankelijk gezet zijn. De situatie in Tsjetsjenië is namelijk van een heel andere aard dan in Moldavië. De overige elementen waarop hij zijn regularisatieaanvraag gesteund heeft, met name de onmogelijkheid tot terugkeer naar Tsjetsjenië en de voortdurende conflictsituatie ginds waren evenmin van toepassing op mijnheer gezien zijn Moldaafse nationaliteit en kunnen dus ook niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Het is duidelijk dat de betrokkene de Belgische migratie- en asielinstanties heeft misleid door te verklaren van Tsjetsjenië afkomstig te zijn. Gezien hij zijn verblijfsrecht voor onbepaalde duur in het Rijk verkregen heeft als een gevolg van de lange duur van zijn asielprocedure is duidelijk dat zijn fraude bij asiel beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. Op basis van fraude kan men geen rechten bekomen (fraus omnia corrumpit).

Overeenkomstig Art 13 §2bis van de wet van 15.12.1980 en het principe van fraus omnia corrumpit wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken.”

Op 30 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bovendien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 september 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, G. V., adviseur

wordt aan de genaamde B. V., geboren in Moldavië, op (...)1977 met alias O. V. geboren te Grozny, op 29/12/1981 met Russische nationaliteit, het bevel gegeven om ten laatste binnen de 7 dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

x 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het verblijf van de betrokkene werd ingetrokken op basis van fraude (zie beslissing tot intrekking, dd 30/08/2012). De betrokkene heeft door middel van valse verklaringen en een valse identiteit en nationaliteit een verblijfsvergunning bekomen.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van 5 jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene heeft op basis van een valse identiteit en nationaliteit verblijf bekomen. Daarenboven heeft hij door leugenachtige verklaringen de Belgische Staat misleid tijdens zijn asielaanvraag en regularisatieaanvraag. Het verblijf werd bij beslissing van 30/08/2012 ingetrokken

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980, is deze beslissing vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Overeenkomstig de artikelen 508/1 en volgende van het Gerechtelijk wetboek kan de betrokkene een beroep doen op het bureau voor juridische bijstand, en indien dat nodig is, kan hij een beroep doen op taalkundige bijstand, die krachtens artikel 508/10 van het Gerechtelijk wetboek kan worden verleend. De gegevens van de bureaus voor juridische bijstand zijn als bijlage toegevoegd.

Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing, met inbegrip van de informatie betreffende de beschikbare beroepsmiddelen, in een taal die de onderdaan van een derde land begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op zijn verzoek bekomen worden bij de Minister of diens gemachtigde.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

Hij verduidelijkt dat de beslissing onder andere gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS van 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

2.2 Verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 7 van de vreemdelingenwet werd gewijzigd waardoor de staatssecretaris in het geval van een toepassing van artikel 7, 2° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten moet nemen. Evenwel dient erop te worden gewezen dat de tweede bestreden beslissing niet enkel op grond van artikel 7, 2° van de vreemdelingenwet is genomen doch tevens op grond van artikel 7, 3° van de vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door verweerder. Met betrekking tot de toepassing van artikel 7, 3° van de vreemdelingenwet behoudt verweerder zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wat de tweede bestreden beslissing betreft. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker het volgende aan *“aangaande de machtsoverschrijding, wegens niet naleven van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en wegens foutieve en onvoldoende motivering van de beslissing”*.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (zie o.a. Rv.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; Rv.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse zaken stelt dat het duidelijk is dat verzoeker de Belgische migratie- en asielinstanties heeft misleid door te verklaren van Tsjetsjenië afkomstig te zijn.

Dat het volgens gezegde Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken duidelijk is dat verzoeker zijn verblijfsrecht verkregen heeft als gevolg van de lange duur van zijn asielprocedure zodat eveneens duidelijk zou zijn dat zijn fraude bij asiel beslissend was voor verkrijgen van zijn verblijfsrecht.

Dat men, volgens gezegde dienst, op basis van fraude evenwel geen rechten kan bekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Rv.St., nr. 101.624,7 december 2001).

Dat ter zake niet kan worden gesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken is uitgegaan van de juiste gevolgtrekking, simpelweg omdat verzoeker bij aanvang heeft gesteld dat hij van Tsjetsjenië afkomstig is.

Dat zijn verzoek tot regularisatie op 01.03.2005, volgens de bestreden beslissing, gesteund was op drie elementen, zijnde:

- 1. De lange asielprocedure;*
- 2. De onmogelijkheid om terug te keren naar Tsjetsjenië;*
- 3. De conflictsituatie aldaar.*

Dat regularisatie an sich, wederom volgens de bestreden beslissing, evenwel enkel werd toegestaan wegens de lange asielprocedure, en dit op 22.08.2008.

Dat het evenwel objectief duidelijk is dat de asielprocedure inderdaad zeer lange tijd heeft geduurd, gelet op de asielaanvraag die dateert van 04.11.1999.

Dat de regularisatie derhalve expliciet niet werd toegestaan omwille van de door verzoeker ander opgegeven redenen, zijnde de vermeende onmogelijkheid om terug te keren naar Tsjetsjenië en de conflictsituatie aldaar.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse zaken evenwel totaal ongefundeerd en zonder enige ernstige motivatie, stelt dat de asielaanvraag van verzoeker nooit ontvankelijk gezet zou zijn, indien men had geweten dat verzoeker van Moldavië zou zijn.

Dat dit evenwel geenszins bewezen is, en ook niet aannemelijk wordt gemaakt, enkel door te stellen dat de situatie in Moldavië anders is dan in Tsjetsjenië.

Dat er derhalve geen oorzakelijk verband wordt aangetoond tussen het feit dat verzoeker aangaf van Tsjetsjenië te zijn enerzijds en de lange asielprocedure anderzijds.

Dat niettemin enkel de lange asielprocedure aanleiding was om de regularisatie van verzoeker toe te kennen.

Dat de zwaarwichtigheid van de genomen beslissing, zijnde het intrekken van de verblijfsvergunning van een persoon wiens leven reeds voor meer dan 13 jaar wordt opgebouwd in België, en de gebrekkige, onjuiste motivering anderzijds, dan ook geenszins in verhouding is en niet kan worden gevolgd.

Dat dit minstens een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en/of redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de Belgische migratie- en asielinstanties heeft misleid door te verklaren van Tsjetsjenië afkomstig te zijn. Verzoeker heeft zijn verblijfsrecht voor onbepaalde duur in het Rijk verkregen als gevolg van de lange duur van zijn asielprocedure. De fraude bij zijn asielaanvraag was aldus beslissend voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 7, 2°, 7, 3° en 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en naar de beslissing waarbij het verblijfsrecht is ingetrokken op basis van fraude. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij meent dat niet de juiste gevolgtrekkingen zijn afgeleid uit de aanvankelijk beweerde Tsjetsjeense afkomst. Verzoeker betoogt

dat de regularisatie niet enkel op grond van de 'lange asielpcedure' werd toegestaan. Bovendien stelt verweerder *"totaal ongefundeerd en zonder enige ernstige motivatie"* dat zijn asielaanvraag nooit ontvankelijk zou zijn geweest, mocht men hebben geweten dat hij van Moldavië zou zijn. Het oorzakelijk verband tussen de lange asielpcedure en het feit dat hij aangaf van Tsjetsjenië te zijn, is niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker dient op 4 november 1991 een asielaanvraag in en verklaart van Tsjetsjeense afkomst te zijn. Op 1 maart 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (toenmalig) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet waarin hij opnieuw verklaart van Tsjetsjeense afkomst te zijn. Hij vraagt een machtiging van verblijf om de volgende redenen: lange asielpcedure, het gebrek aan Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig in Tsjetsjenië en de conflict-situatie in Tsjetsjenië.

Op 22 mei 2008 machtigt de gemachtigde van de staatssecretaris verzoeker tot een verblijf van onbepert duur.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte slechts rekening heeft gehouden met het argument lange asielpcedure en niet met de andere aangehaalde elementen, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde verblijfsredenen van onmogelijkheid om terug te keren naar Tsjetsjenië het volgende gemotiveerd: *"De situatie in Tsjetsjenië is namelijk van een heel andere aard dan in Moldavië. De overige elementen waarop hij zijn regularisatieaanvraag gesteund heeft, met name de onmogelijkheid tot terugkeer naar Tsjetsjenië en de voortdurende conflictsituatie ginds waren evenmin van toepassing op mijnheer gezien zijn Moldaafse nationaliteit en kunnen dus ook niet weerhouden worden als grond voor regularisatie."* Verzoeker kan aldus bezwaarlijk volhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met de *"overige elementen"* waarop hij zijn regularisatieaanvraag heeft gesteund. Verzoeker kan eveneens bezwaarlijk betwisten dat deze elementen niet langer kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie, nu hij met Tsjetsjenië niets meer van doen heeft.

Verder merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *"Het (...) duidelijk (is) dat de betrokkene de Belgische migratie- en asielinstanties heeft misleid door te verklaren van Tsjetsjenië afkomstig te zijn. Gezien hij zijn verblijfsrecht voor onbeperte duur in het Rijk verkregen heeft als een gevolg van de lange duur van zijn asielpcedure is duidelijk dat zijn fraude bij asiel beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht."* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 10 september 2012 verweerder heeft laten weten dat *"Het CGVS (...) sneller een beslissing (had) kunnen nemen, indien de betrokken persoon onmiddellijk de waarheid met betrekking tot identiteit, herkomst en reden van vertrek meegedeeld had."* De commissaris-generaal verklaart dit uitdrukkelijk met betrekking tot verzoeker. Het is aldus geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande het misleiden van de Belgische autoriteiten door het onrechtmatig voorhouden van de Tsjetsjeense nationaliteit, te betrekken bij het door verzoekers aangehaalde argument van de 'lange asielpcedure'. Het motief in de bestreden beslissing dat zijn asielaanvraag nooit ontvankelijk zou zijn verklaard, mocht van bij de asielaanvraag geweten zijn dat hij van Moldavië was in plaats van Tsjetsjenië is bijgevolg niet kennelijk onredelijk.

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn verblijfsrecht voor onbeperte duur in het Rijk heeft verkregen als gevolg van de lange asielpcedure dat het gevolg is van de fraude bij de asielaanvraag omtrent zijn afkomst is niet kennelijk onredelijk en afdoende, nu de plicht tot uitdrukkelijk motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient niet 'verder' te motiveren, zodat de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden.

Verzoeker die voor het overige de jarenlang volgehouden gepleegde fraude, en met gebruikmaking van valse verklaringen een verblijfsmachtiging verwierf, niet betwist, toont niet aan dat de gemachtigde op

basis van een verkeerde feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker meent dat de "zwaarwichtigheid" van de beslissingen niet in verhouding is met het feit dat hij meer dan 13 jaar zijn leven heeft opgebouwd in België.

Er dient benadrukt te worden dat het redelijkheidsbeginsel uitgaat van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. *In casu* wordt door verzoeker niet betwist dat hij bij zijn binnenkomst en tijdens de asielpcedure een valse nationaliteit heeft opgegeven en dit heeft volgehouden tot 23 november 2010 alvorens zijn werkelijke identiteit bekend te maken. Verweerder oordeelt aldus op basis van de door hem gedane vaststelling van fraude dat de hem verleende verblijfsmachtiging dient te worden ingetrokken op grond van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet en het beginsel *'fraus omnia corrumpit'*. Er zijn in het dossier geen gegevens voorhanden die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Verzoeker maakt met zijn betoog, waarbij hij de door hem gepleegde fraude overigens niet betwist, geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend en dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN